

LBRIS

We know
books

BAL KHABRA

CIOCNIREA

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

SUMMER

Mi-a pus pistolul la tâmplă.

Mă rog, la figurat.

Arma în cauză: hocheiul. Femeia care o ține: dr. Laura Langston.

– Hochei? repet eu. Vreți ca *eu* să îmi obțin diploma de facultate cu un proiect despre hochei?

Langston a fost consiliera mea în ultimul an de facultate, dar am lucrat sub aripa ei de când mi-am început studiile la Universitatea Dalton.

Este modelul meu și am citit cu aviditate fiecare lucrare științifică pe care a scris-o. Este un fel de idol al meu; o iubire platonică în cel mai tocilar mod posibil. Cu doctoratul ei în psihologia sportului, nenumărate lucrări publicate și experiență cu olimpici și sportivi din întreaga lume, mă inspiră pe deplin.

Asta până când ajungi să o cunoști.

Cine a spus „*nu-ți cunoaște eroii*” pare că s-a referit chiar la Laura Langston. Este echivalentul uman al unui roi furios de viespi. Există o mulțime de profesori care își tratează studenții ca pe niște gunoaie și care cred că prețioasa lor bucată de hârtie înseamnă că pot fi tirani, dar Langston este o specie rară. Strălucirea ei este incontestabilă, dar este condescendentă, disprețuitoare și intenționat dificilă când știe că ai nevoie de ajutorul ei.

Atunci de ce naiba am ales-o drept consilier? Pentru că rata ei de succes în integrarea studenților în prestigiosul program de masterat Dalton este prea atractivă pentru a fi ignorată. Este programul numărul unu în America de Nord, iar studenții îndrumați de ea sunt acceptați garantat. Ca să nu mai spun că ea alege cine va fi eligibil pentru co-op – un program competitiv care permite unui student din grupul nostru să lucreze cu Team SUA. Acesta a fost visul meu de la vârsta de opt ani, așa că voi suporta dictatura ei odioasă dacă asta înseamnă că în curând voi obține și eu diplomă de masterat în psihologia sportului.

– Trebuie să începi să-ți folosești resursele în avantajul tău, Summer. Se uită la mine peste rama ochelarilor ei. Știu că urăști hocheiul, dar aceasta este ultima ta șansă de a depune o cerere solidă.

Cuvântul „urăști“ îi alunecă de pe buze ca și cum aversiunea mea față de acest sport ar fi complet inventată. Îmi păstrez cu greu calmul, având în vedere că este una dintre puținele persoane care știu de ce stau departe de patinoarul înghețat și de bărbații la fel de înghețați care patinează pe el. Este de-a dreptul malefic să mă pună chiar în centrul aceluia cerc albastru cu un studiu de cercetare empirică, unul care să determine soarta viitorului meu. Un rău pe care doar dr. Langston și inima ei înghețată îl pot gestiona.

– Dar de ce hochei? Voi alege fotbalul. Baschetul. Chiar și curlingul. Nu-mi pasă.

Oare Dalton măcar are o echipă de curling?

– Exact. Nu-ți pasă. Vreau să faci ceva de care îți pasă. Ceva care te face să simți. Prin urmare, hochei.

Nu-mi place că are dreptate. Lăsând laoparte natura ei amenințătoare, este o femeie inteligentă. Vreau să spun că nu și-a luat doctoratul degeaba, dar să fii studentul ei este o sabie cu două tăișuri.

– Dar...

Ridică o mână.

– Nu voi aproba nimic altceva. Fă asta sau îți pierzi locul! Alegerea este a ta.

E ca și cum universul mi-ar fi răs în față sub forma profesorului meu. Ani întregi am muncit pe brânci în facultate doar ca să mi se spună că hocheiul este harul meu salvator. Ce glumă bună! Strângându-mi pumnii, îmi reprim dorința de a țipa.

– Nu prea am de ales, dr. Langston.

– Dacă nu poți face asta, atunci ți-am supraestimat potențialul, Summer. Vocea ei devine ascuțită. Am patru studenți care ar ucide pentru locul tău, dar te-am luat sub aripa mea. Nu mă face să regret asta!

Nu prea a ales ea să mă ia sub aripa ei. Am avut o medie a notelor de la cursuri de 4.2 și scrisori de recomandare excelente. Să nu mai vorbim de examenul extrem de dificil al consilierului pe care l-a implementat anul trecut pentru a alege cei mai buni studenți. Am făcut toxiiinfecție alimentară de la cantina campusului în acea săptămână, dar tot m-am târât până la examen. Am fost mai bună decât toți studenții și să fiu a naibii dacă îi las să-mi ia locul acum!

– Înțeleg ce spuneți, dar, după cum știți, nu prea îmi place hocheiul. Din motive întemeiate, aș putea adăuga, și mă îndoiesc că cercetarea mea va fi o reprezentare exactă, având în vedere acest lucru.

– Ori treci peste teamă, ori pierzi rodul muncii tale.

„Teamă?“

Ignorarea loviturii ascuțite seamănă cu încercarea de a ignora un glonț înfipt în stern.

– Nu văd de ce nu aș putea alege baschetul. Antrenorul Walker m-ar lăsa cu plăcere să colaborez cu unul dintre jucătorii săi.

– Antrenorul Kilner a fost deja de acord să permită unuia dintre elevii mei să lucreze cu jucătorii săi. Dă-mi propunerea completă până la sfârșitul săptămânii sau îți pierzi locul, domnișoară Preston!

Finalul discuției devine clar când se întoarce în scaun cu spațele la mine.

— Dacă aş putea să comit o crimă și să scap nepedepsită, cred că victima ar fi dr. Langston.

— Bine. Mulțumesc, bombăn eu.

Ea tastează agresiv la computer, probabil făcând viața altui student un iad. Îmi imaginez că se duce acasă și bifează numele elevilor pe care i-a chinuit cu succes. Numele meu și al păpușii în care a înfipt ace se află astăzi în capul listei.

Am evitat cu succes tot ce avea legătură cu hocheiul în ultimii trei ani, doar pentru ca acesta să fie în centrul atenției mele în următoarele câteva luni. Sunt dată peste cap și trebuie să-mi reprim dezgustul pentru sportul strămoșilor mei canadieni.

Îmi folosesc toată voința pentru a nu trânti ușa la ieșire.

— Pari supărată. Vocea vine din holul care duce spre salonul consilierilor.

Donny stă rezemat de perete, îmbrăcat în cașmir și cu ochii lui căprui ațintiți asupra mea.

Am făcut câteva greșeli de când am ajuns la facultate. Donny Rai este una dintre ele.

După o relație obositoare de doi ani, nu avem de ales decât să ne vedem în fiecare zi pentru că amândoi studiem același domeniu și concurăm la același program postuniversitar. Nu pare a fi o competiție între noi, dar știu că Donny își dorește la fel de mult ca mine acel loc la co-op.

Merge alături de mine.

— Ți-a dat un ultimatum?

— Exact. Mă uit la el. Cum de ai știut?

— I-a dat și lui Shannon Lee acum o oră. Shannon se gândește să renunțe.

Fac ochii mari. Shannon este una dintre cele mai inteligente studente din campus. Lucrarea ei în psihologia clinică a fost trimisă pentru revizuire, ceea ce a făcut-o cel mai tânăr student luat în considerare pentru publicare.

— E ridicol! Clatin din cap, realizând că sunt în mare belea. Ești atât de norocos că ai depus cererea mai devreme. Noi, ceilalți, suntem blocați de îndeplinirea acestei noi cerințe.

El ridică din umeri.

— Este doar o acceptare condiționată.

— Mda, bine, ca și cum ai lăsa vreodată media 4.0 să scadă.

— 4.3, mă corectează el.

Donny este în fruntea listei decanului în fiecare an, este în fiecare club și comitet care există. El este copilul-vedetă pentru Ivy Leagues, așa că nu e de mirare că a reușit să își croiască drum în acest program competitiv. Îmi place să cred că și eu sunt înzestrată din punct de vedere academic, dar, prin comparație, aş putea la fel de bine să fiu pusă la colțul rușinii.

— Am o întâlnire acum. Dar te voi ajuta cu depunerea cererii, amândoi știm că vei avea nevoie de ea.

Insulta înțepă, dar Donny doar zâmbește și se îndepărtează pentru a merge la întâlnirea cu Dalton Royal Press. Da, lucrează și la ziarul școlii.

În momentul în care intru în sfârșit în căminul meu, cad pe canapeaua din living.

— Dacă ți-aș da o lopată, m-ai lovi în cap cu ea? o întreb pe Amara.

— Depinde. Mă plătești? Oftez în pernă, dar ea o îndepărtează. Ce ți-a mai făcut acum?

Eu și Amara Evans am fost colege de cameră încă din primul an. Din fericire pentru mine, faptul că sunt cea mai bună prietenă a unui geniu al tehnologiei a însemnat și că am obținut anumite avantaje în universitate pentru contribuțiile ei. Cea mai importantă a fost Casa Iona. Singurul complex de locuințe studențești cu două camere și două băi. E tot înghesuită, dar este mai bine decât în băile comune unde ciuperca piciorul atletului pândește în fiecare colț.

— Îmi cere să fac lucrarea despre hochei, îi spun eu.

Amara scapă perna.

– Glumești! Credeam că știe despre asta.

– Știe! Asta primesc pentru că i-am împărtășit secretele mele.

– Nu poți găsi alt consilier? Nu poate fi singura care reușește să ajute studenții în acest program.

– Nimeni nu are rata ei de succes. De parcă ar falsifica accepările sau ceva de genul ăsta. Dar poate că are dreptate. Ar trebui să-mi las *teama* deoparte.

Amara oftează.

– Zi-mi că n-a spus asta!

– Oh, ba da! Oftez, rostogolindu-mă în șezut. Cum de te-ai întors atât de devreme?

– Să stau în sala aia de curs cu o grămadă de tipi transpirați nu e modul în care vreau să-mi petrec prima zi după ce m-am întors.

Specializarea în informatică înseamnă că nouăzeci la sută din clasa Amarei sunt tipi. Iar asta nu este ceva cu care este obișnuită, fiindcă Amara provine dintr-o familie cu cinci surori. Este fiica mijlocie și spune că nu a avut niciodată un moment de liniște. A fost prinsă între poziția imposibilă de a fi sora mai mare, dar și mai mică și, în același timp, a trebuit să facă față hormonilor și acceselor de furie adolescente. Având surori gemene care s-au născut când eu eram deja cu câțiva ani mai mare, nu mă pot pune în pielea ei.

– Te duci la petrecere diseară? întrebă ea.

Să fiu înconjurată de sute de tipi beți din frăție pare un coșmar.

– Am prea multe de făcut.

Privirea ei exasperată îmi spune că o să-mi facă morală.

– Semestrul trecut ai spus că te vei relaxa și te vei bucura de ultimul tău an. Ai spus că vei ieși mai mult, Summer. Dacă trebuie să te trag după mine, o voi face.

Așa am spus. Ca să fiu sinceră, s-a întâmplat după ce am plâns din cauza unui proiect deosebit de dificil, iar nota perfectă a lui Donny mi-a pus capac. Atunci am jurat că mă voi dezlanțui, pentru că, dacă mă concentrez doar la școală, notele mele nu vor crește.

Îi arunc o privire timidă.

– Dar trebuie să încep acel proiect și am mult de citit.

Ea trage aer în piept.

– Bine. Voi merge cu Cassie, dar trebuie să-mi promiți că faci și pauze

– Promit! Chiar voi merge să alerg mai târziu.

Amara lasă capul într-o parte, dezaprobat.

– Nu e tipul de pauză despre care vorbeam, dar accept orice dacă te scoate de aici.